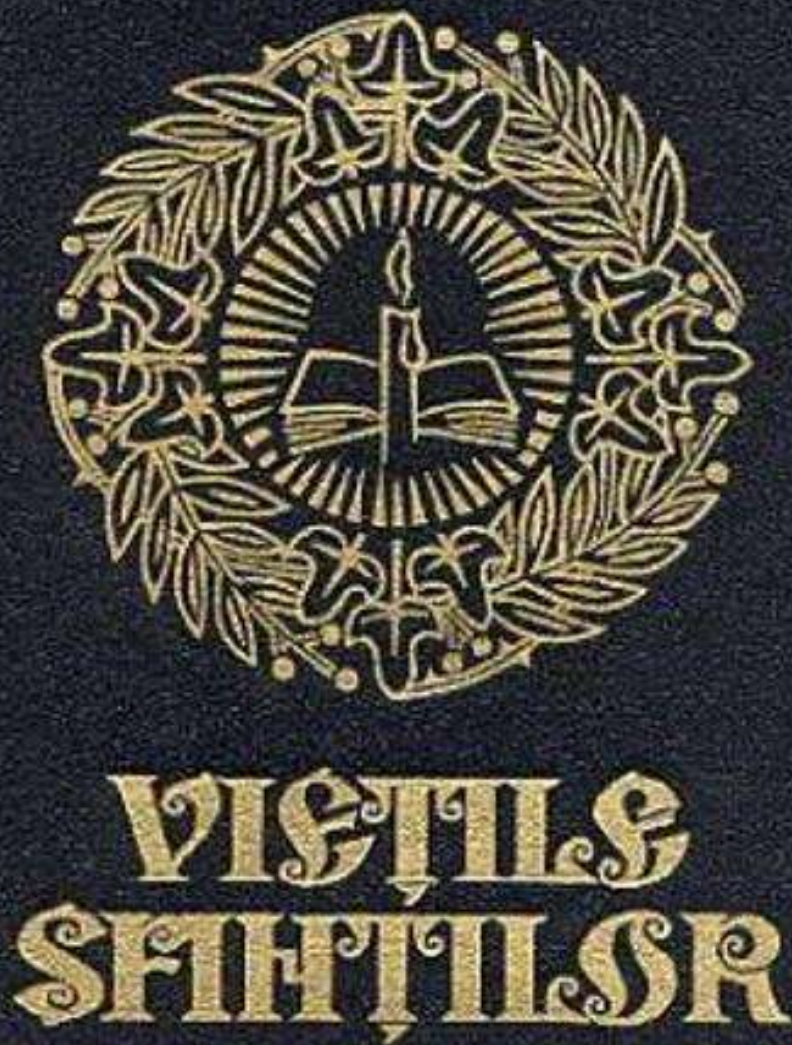

TEZĂUR LITURGIC
15 IANUARIE

VIATA
SF. CUVIOS
IOAN
COLIBAȘUL

VIETILE SFINȚILOR-01
ROMAN, 2001

VISTUL SAPTILOR

PE
IANUARIE

Viața Cuviosului Ioan Colibașul (15 ianuarie)

(După Metafrast)

În vremea împărăției dreptcredinciosului împărat Leon cel Mare (457-474), era în Constantinopol - care se numește Roma cea nouă -, un om cu dregătoria de stratilat (general), bogat și cinstit, anume Eutropiu, avînd de soție pe Teodora. Acela avea trei fii, dintre care pe doi i-a pus în slujba împărătească și cinstite dregătorii le-a mijlocit, iar pe al treilea, cel mai mic, anume Ioan, l-a dat la învățătura cărții și la toată înțelepciunea cea retorică și a filozofilor.

Fiind copilul Ioan de 12 ani, s-a arătat isteț la minte, mai mult decît toți vîrstnicii săi, încît chiar și dascălii se minunau de istețimea lui și de înțelegerea lui cea desăvîrșită, fiind tînăr de vîrstă. Și nu numai la cea din afară, ci și la cea duhovnicească filozofie se arăta ales ucenic.

Căci lucrînd întru dînsul Sfîntul Duh, era blînd, fără răutate și smerit, iar cînd îi prisosea vreme de la învățătură, se îndeletnicea, nu cu jucării copilărești, precum este obiceiul tinerilor, ci întru citirea cărților celor de Dumnezeu insuflate. Apoi, la bisericile lui Dumnezeu cu sîrguință alerga la

rugăciune, pentru că inima lui se înfierbînta cu văpaia dumnezeieștii dragoste, și în cugetul lui se aprindea foc.

Așa sînguindu-se el spre dumnezeiasca slujbă, s-a întîmplat de a intrat un monah în casa în care fericitul Ioan învăța și pe care văzîndu-l copilul l-a întrebat, zicînd: "De unde ești, părinte, și unde mergi?". Iar monahul i-a răspuns: "Din Mînăstirea Neadormiților sînt și merg la Ierusalim, ca să mă închin Sfintelor Locuri". Mînăstirea aceea a Neadormiților, Achimiților, era în Bitinia, în partea Răsăritului, care este în Asia Mică, zidită de fericitul Marcel. Și aprinzîndu-se Ioan cu duhul, a început a-l întreba despre viața monahicească, de rugăciune și de post, de cîntarea cea neadormită, cum și de alte nevoințe și osteneli, care cuvinte îi păreau lui Ioan mai dulci decît mierea.

Monahul văzînd pe copil cinstit și înțelept, i-a spus cu de-amă-nuntul obiceiurile și rînduielile mînăstirii sale, iar Ioan ascultînd cu luare-aminte povestirile monahului, i-a zis: "Părinte, te vei întoarce iarăși în mînăstirea ta sau vei rămîne la Ierusalim?" Monahul i-a răspuns: "Am poruncă de la egumenul meu să mă întorc; deci de va voi Domnul, închinîndu-mă la Sfintele Locuri, mă voi întoarce". Atunci Ioan apucînd de mîna dreaptă pe

monah, i-a zis: "Părinte, un cuvînt duhovnicesc am să-ți spun". Și ducîndu-l la un loc deosebit, i-a zis:

"Ascultă-mă, părinte, mă rog ție, ca milostiv să fii mie, căci am mare trebuință să scap de lumea asta mult tulburătoare și să slujesc lui Hristos; dar părinții mei gîndesc de mine altfel, pentru că mă iubesc mai mult decît pe frații cei mai mari; ei se îngrijesc de mine pentru o dregătorie mare și vor să mă căsătoresc, iar eu ascultînd de multe ori cuvîntul lui Dumnezeu în biserică și citind singur cărțile, am înțeles că toate cele ale lumii sînt deșarte, afară de una care este de folos, ca adică lepădîndu-mă de lume, să slujesc lui Hristos în chipul cel monahicesc; deci, te jur pe Dumnezeu cel ce voiește mîntuirea noastră, ca, întorcîndu-te, să mă iei de aici și să mă duci în mînăstirea ta".

Auzind acestea monahul și cunoscînd într-însul chemarea dumnezeiască, a făgăduit cu jurămînt, ca, întorcîndu-se, să-l ia; și așa s-au despărțit.

După ducerea monahului aceluia la Ierusalim, fericitul Ioan dorind să fie următor vieții evanghelicești, a rugat pe părinții săi a-i scrie o Evanghelie, din care să poată învăța cuvintele lui Hristos și a face lucruri plăcute Lui. Părinții, văzînd asemenea dumnezeiască osîrdie a fiului lor spre Sfînta Scriptură, se bucurau foarte, și îndată

au găsit un bun scriitor, ca să scrie frumos o Evanghelie; apoi au ferecat-o cu aur și au împodobit-o cu pietre scumpe, ca nu numai dulceața cuvintelor lui Hristos, scrise înăuntru, să atragă pe fiul lor cu osîrdie la citire, dar și podoaba cărții din afară. Și așa pregătindu-i Evanghelia, i-au dat-o, iar el luînd-o, cu dragoste o citea cu luare-aminte și se îndulcea cu inima de cuvintele lui Hristos și din zi în zi se aprindea de mai mare dragoste de Dumnezeu, așteptînd cu osîrdie pe monahul acela de la Ierusalim, căruia îi descoperise taina inimii sale.

Trecînd multe zile, a venit monahul cel așteptat și văzîndu-l Ioan, s-a bucurat foarte. Și i-a zis monahul: "Iată, fiule, m-am întors pe la tine, precum am făgăduit, ca să te iau la mînăstire, de vei voi". Fericitul Ioan a răspuns: "Mulțumesc lui Dumnezeu că te-ai întors sănătos și m-a învrednicit a te vedea iarăși pe sfinția ta; deci, iată eu sînt gata de drum, dar ce să facem dacă nu vor voi părinții mei să mă lase, pentru că știu pe maică-mea jalnică și cînd va auzi că voiesc să mă duc de la dînșii, va umplea pămîntul cu lacrimi și mă va opri cu sila și astfel îmi va curma dorința mea.

Deci, mă rog ție, părinte, să ieșim de aici în taină, ca să nu știe nimeni din cunoscuții mei despre

plecarea mea și să nu-mi priceapă drumul". Monahul a zis: "Să facem așa cum voiești, fiule, ca să împlinească Dumnezeu dorința inimii tale". Și așa s-au dus spre malul mării, la limanul corăbiilor și, găsind o corabie, au rugat pe cîrmacii ei să-i ducă la locașul Neadormiților; iar cîrmaciul cerea de la dînșii aur mult pentru chirie, căci zicea: "Eu aștept pînă ce-mi va umple cineva corabia cu multă marfă, ca de acolo să-mi iau obișnuita chirie". Ioan l-a întrebat: "Cîtă chirie iei pentru corabia ta încărcată?" Cîrmaciul răspunse: "O sută de galbeni iau!" Ioan i-a zis: "Frate, să aștepti trei zile și eu voi închiria corabia ta".

Apoi, sfătuindu-se cu dînsul, s-a dus. Iar Ioan a zis către monah deosebit: "Chiria corăbiei este mare, iar mie a mă duce de la părinți și a nu fi știut de dînșii, îmi este mult mai bine; deci, voi merge la părinți și voi ruga să-mi dea aur, ca pentru o trebuință oarecare". Monahul i-a răspuns: "Mergi, fiule, și Domnul să-ți îndrepteze capul tău cel bun după voia Sa".

Deci, mergînd Ioan în casa sa, a zis către mama sa: "Doamnă, maica mea, un dar voiesc să cer acum de la voi, dar nu îndrăznesc". Maică-sa i-a răspuns: "Cere, fiul meu, tot ce dorești". Ioan a zis: "Toți vîrstnicii mei care învață cu mine nu odată sau de două ori, ci de multe ori m-au chemat cu

dînșii la masă, iar eu niciodată nu i-am chemat la mine și nu le-am răsplătit cinste pentru cinste; de aceea, mă rușinez foarte mult și nu mai pot de acum nici la școală să mă duc; deci mă rog vouă să-mi dați atîția bani cît să ajungă pentru facerea ospățului prietenilor mei". Maică-sa i-a răspuns: "Așteaptă, fiule, pînă dimineață și voi spune tatălui tău ca să-ți dea cele de trebuință".

Deci a spus bărbatului său toate cuvintele lui Ioan, iar el iubind foarte mult pe fiul său, i-a dat 100 de galbeni. Aceasta s-a făcut cu rînduiala lui Dumnezeu, ca scopul cel bun al sfîntului copil să fie întru săvîrșire. Drept aceea, tatăl dînd aurul fiului, a pus lîngă dînsul o slugă credincioasă, poruncindu-i, ca dinadinsul să ia aminte, ca să nu risipească ca un copil pe lucruri netrebuincioase aurul ce i s-a dat. Ioan luînd cei 100 de galbeni și pe slugă, s-a bucurat și s-a dus cu dînsul la țarm, zicînd: "Să căutăm pește bun să cumpărăm". Și apropiindu-se de corabie, a trimis pe slugă la școală, zicînd: "Du-te să vezi, dacă s-au adunat copiii și să te întorci iarăși la mine.

Ducîndu-se sluga, Ioan a intrat în corabie cu monahul și dînd chiria, a pornit de la țarm. Ioan a luat cu el și Evanghelia pe care i-o făcuseră părinții, și citind-o, se mîngîia. Întorcîndu-se sluga de la școală, căuta pe Ioan la mal și nu l-a găsit;

apoi, socotind că era acasă, s-a dus la părinții săi, care întrebau de Ioan și îndată au început a-l căuta pretutindeni multe zile, nu numai în Constantinopol, dar și în locurile de prin jur, însă nu l-au găsit nicăieri; deci, s-a făcut plîngere și tînguire mare în casa lui Eutropiu, pentru Ioan, iubitul lor fiu.

Mergînd Ioan pe mare, Dumnezeu i-a sporit calea, pentru că a scos vînturi din vistieriile Sale și le-a poruncit să sufle spre ajutorul corăbiei, apoi degrabă a sosit la sfîntul locaș al Neadormiților; în care intrînd, a spus monahul acela egumenului și fraților toate cele despre tînărul Ioan, strălucirea și bunul neam al părinților lui, dragostea lor către dînsul, boieria cea mare și nunta ce se aștepta, spunînd apoi cu cîtă credință și osîrdie caută să se îmbrace în chipul monahicesc și să slujească Domnului.

Egumenul văzînd pe băiat foarte tînăr, i-a zis lui: "Fiule, nu vei putea suferi ostenele și postirile monahicești, căci ești încă tînăr, și la noi este obiceiul, ca să nu călugărim îndată pe cel ce vine, ci mai întîi să-l ispitim multă vreme, de cumva nu se află leneș și răzvrătit; deci, de vei voi ca să fii monah la noi, se cade ție ca mai întîi fără chipul monahicesc să fii aici destulă vreme, să privești la viața noastră și să te ispitești pe tine însuți de vei

putea un jug ca acesta să-l porți sau nu. Iar fericitul Ioan a căzut la picioarele egumenului cu multe lacrimi, zicându-i: "Rogu-mă ție părinte, ca astăzi să mă călugărești pe mine, să nu cauți la tinerețele mele, ci la osîrdnica mea dorire; căci cu toată inima doresc să mă îmbrac în chipul cel îngeresc al vostru. Deci, nu trece rugăciunea mea, ci pentru Preasfînta cea de o ființă și de viață făcătoarea Treime, primește-mă și mă numără în ceata monahilor". Egumenul văzînd o dorire ca aceasta a lui și lacrimile, și înainte văzînd darul Sfîntului Duh ce avea într-însul, îndată l-a primit și l-a tuns, poruncindu-i a petrece în mînăstireștile ascultări și a se povățui de iscusii bătrîni.

Cîștigîndu-și dorirea, toate cele poruncite lui cu sîrguință și cu smerenie le făcea, și îndreptîndu-se întru nevoințele monahicești din zi în zi și din putere în putere sporea; apoi, în scurtă vreme atît de mult a sporit în faptele bune, încît a întrecut și pe ceilalți monahi, călugăriți mai dinainte, și tuturor s-a făcut chip de neîncetată rugăciune către Dumnezeu, de ascultare fără cîrtire, de postirea cu răbdare și fără măsură; pentru că adeseori se ținea numai cu împărtășirea preacuratelor și de viață făcătoarelor lui Hristos Taine, iar altceva nimic mai mult nu gusta în multe zile, încît și egumenul se minuna și zicea către dînsul: "Fiule, fiind tînăr, pentru ce ți-ai luat

asupra-ți osteneli ca acestea? Ferește-te ca nu slăbind cu trupul din postul cel fără de măsură și vătămîndu-ți sănătatea ta, nelesnicios să te faci spre nevoițele viitoare și spre slujba măririi lui Hristos". Iar el, cu obișnuita smerenie închinîndu-se, răspundea: "Iartă-mă, sfinte părinte, pe mine netrebnicul rob și te roagă pentru mine leneșul, ca să-mi dea Domnul să încep nevoița și să-mi întărească neputința mea".

Astfel nevoindu-se fericitul Ioan șase ani, în locașul acela, s-a sculat asupra lui vrăjmașul diavol, urîtorul binelui, vrînd să-l slăbească întru nevoie, să întindă curse picioarelor lui, și să-l împiedice dintr-o alergare bună ca aceea, în calea poruncilor Domnului; drept aceea, i s-a făcut dor de părinții săi, încît de jale i se cuprinse inima, aducîndu-și aminte de dragostea cea mare a tatălui și a maicii, pe care o aveau către dînsul, și-i zicea gîndul: "Ce fac acum părinții tăi fără tine? Cît de mult necaz, întristare și plîngere au pentru tine, căci te-ai dus neștiut de ei? Tatăl plînge, maica se tînguiește, frații se întristează, rudeniile și vecinii doresc de tine și toată casa tatălui tău este în mîhnire pentru tine".

Încă îi aducea aminte vicleanul de bogăția și slava părinților, de cinstea fraților lui și de diferite feluri de deșertăciuni lumești îi aducea lui aminte; ziua

și noaptea neîncetat îl tulbura cu gânduri ca acestea, încît acum slăbise cu trupul și abia era viu; pe de o parte, pentru înfrînarea cea mare și nevoițele monahicești, iar pe de alta, pentru tulburarea gândurilor, se uscasa ca un vas de lut virtutea lui și trupul lui era ca o trestie de vînt clătîindu-se.

Egumenul, văzîndu-l slăbind, i-a zis: "Au nu ți-am spus eu ție, fiule, că Dumnezeu nu cere de la robii Săi osteneală fără măsură, ci voiește ca fiecare după puterea sa să-i slujească Lui întru slava numelui Său celui sfînt? Iar tu, fiule, nu m-ai ascultat și iată acum ai slăbit postind fără măsură și ridicînd sarcină mai mare decît puterea ta". Răspuns-a Ioan: "Nu postul m-a uscat părinte, nici nevoița m-a slăbit pe mine, ci gândurile cele aduse de la vicleanul, prin care mă tulbură de multă vreme ziua și noaptea".

Apoi a mărturisit egumenului toate gândurile sale despre părinți și despre casă. Iar egumenul a zis lui: "Au nu ți-am spus, fiule, de la început, că nevoițele monahicești sînt mari, ostenelile multe și ispitele vrăjmașului nespuse?" Acestea zicîndu-le egumenul, a lăcrimat și a plîns destul pentru Ioan. Iar Dumnezeu Cel ce toate le rînduiește spre folos prin oarecare tainuită încredințare, a pus gând în inima egumenului ca să nu oprească pe Ioan a

merge la părinți, pentru că avea să facă minunate întru dînsul voile Sale; deci, egumenul a binecuvîntat pe Ioan ca să meargă unde va voi și l-a învățat să se ferească cu dinadinsul de cursele vrăjmașului, ca să fie calea lui fără prihană. Iar Ioan a zis: "Deși la părinții mei mă voi duce, însă și acolo cu ajutorul lui Dumnezeu și cu rugăciunile voastre voi sfărîma capul vrăjmașului meu și neputincios îl voi arăta pe el".

Deci, a mers în chilia sa, ca să se pregătească de drum; și nu alta era pregătirea lui fără numai rugăciunile, lacrimile, suspinurile, plecările genunchilor, ca să nu-l dea Domnul spre bucuria vrăjmașului, ci singur să-i îndrepte calea după voia Sa cea bună și desăvîrșită, precum știe și precum voiește.

A doua zi, venind la egumen, îl ruga pe el căzîndu-i la picioare, ca să nu se mînie asupra-i pentru ieșirea lui din mînăstire, ci să-i dea împreună cu binecuvîntarea cea părintească și sfintele sale rugăciuni în călătorie. Atunci egumenul a adunat pe toți frații la sine și le-a spus că Ioan voiește să se ducă de la dînșii; deci le-a poruncit să se roage pentru dînsul. Iar Ioan a zis către frați: "Știu că diavolul voiește să mă scoată din locul acesta sfînt, pentru vederea părinților mei, însă nădăjduiesc spre Dumnezeu și spre sfintele voastre rugăciuni,

că și pe părinți voi vedea și peste diavolul voi trece cu picioarele mele, iar înșelăciunea lui o voi călca".

Mergînd toți în biserică, au făcut rugăciune cu lacrimi pentru Ioan. Egumenul binecuvîntîndu-l, a zis: "Mergi, fiule, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfîntului Duh și ai cu tine pe Domnul nostru Iisus Hristos, împreună călătorind și îndreptîndu-ți calea după a Sa voie". La fel și toți părinții ridicîndu-și mîinile lor, l-au binecuvîntat și pe toți sărutîndu-i, le-a zis: "Mîntuiți-vă, părinților și fraților, mîntuiește-te și tu însoțire binecuvîntată, mîntuiți-vă bunilor nevoitori, cei ce cu dragoste mă ați primit întru însoțirea voastră, de care acum mă lipsesc, nevrednic fiind să viețuiesc cu niște oameni ca aceștia plăcuți ai lui Dumnezeu". Deci, acestea zicîndu-le, a ieșit din mînăstire și a mers în calea sa.

Ducîndu-se depărtare de o stadie, s-a uitat înapoi și văzînd mînăstirea, a plîns cu amar. Apoi, căzînd în genunchi, se ruga lui Dumnezeu, tînguindu-se și udînd pămîntul cu lacrimile. Și după rugăciunea cea multă sculîndu-se, iarăși s-a dus, încredințîndu-se pe sine lui Dumnezeu, spre a Lui purtare de grijă și apărare. Iar în cale i s-a întîmplat a vedea un om sărac, îmbrăcat în zdrențe, către care Sfîntul Ioan a zis: "Te văd frate, că ai haină veche și foarte ruptă; deci mă rog ție ca

să mi-o dai mie, iar tu să iei pe a mea, căci este mai bună". Săracul s-a bucurat de aceasta și îndată dezbrăcându-și haina cea ruptă, a dat-o lui Ioan, iar Ioan i-a dat în locul ei haina sa cea bună.

Apropiindu-se fericitul Ioan de Constantinopol, a văzut casa părinților săi și s-a aruncat cu fața la pământ, rugându-se și zicînd: "Doamne, Iisuse Hristoase, nu mă lăsa pe mine". Atunci era seară și a așteptat fericitul Ioan la acel loc, pînă ce s-a făcut noapte. La miezul nopții, venind înaintea porții părinților săi, iarăși s-a aruncat la pământ, zicînd: "Doamne Iisuse Hristoase, iată casa părinților mei, pe care am dorit s-o văd, dar să nu pierd pentru dînsa din darul Tău, mă rog Ție, Stăpîne: trimite-mi de sus ajutor și putere, ca să biruiesc pe diavolul și să nu mă lași biruit și ispitit de el, ci să faci ca în acest loc să-mi sfîrșesc bine viața mea". Astfel rugându-se, a petrecut pînă la ziuă.

Apoi, făcîndu-se ziuă, s-au deschis porțile și a ieșit vătaful casei, care era mai mare peste ceilalți slujitori, și văzînd pe sărac îmbrăcat în zdrențe, i-a zis lui: "Cine ești tu și de unde vii? Pentru ce ai îndrăznit a veni aici? Să te duci de aici degrabă, că iată stăpînii mei vor să iasă". Fericitul Ioan a zis către dînsul cu smerenie: "Iată, precum mă vezi, sînt om sărac, neavînd unde să-mi plec capul; deci

mă rog ție, stăpînul meu, milostiv să-mi fii și să nu mă gonești de aici, ci să mă lași în gunoiul acesta, pentru că eu nu voi face nici un rău nimănui; iar tu vei cîștiga de la Dumnezeu milă, de mă vei milui și nu mă vei împiedica să rămîn aici". Atunci, sluga milostivindu-se spre dînsul, l-a lăsat acolo. După puțină vreme, au ieșit părinții lui din casă, mergînd la palatul împărătesc; văzîndu-i pe ei fericitul, cu totul s-a umplut de lacrimi și a zis în sine: "Iată, cu voia lui Dumnezeu văd pe părinții mei, dar nu te vei bucura diavole, pentru că, cu darul Domnului meu, întru nimic socotesc săgețile tale cele înfocate asupra mea".

Apoi, suspinînd, iarăși a zis către Dumnezeu: "Doamne, Iisuse Hristoase, nu mă lăsa pînă în sfîrșit". Și a petrecut acolo într-un unghi ce era lîngă porți, zăcînd în gunoi, ca Lazăr și ca Iov. Iar tatăl său, văzînd pe nevoiașul sărac zăcînd lîngă porți, a început a-i trimite din masa sa bucate, zicînd: "Mare este răbdarea săracului acesta, că rabdă gerul și zăduful, frigul și ploaia, fără acoperămînt; cu adevărat a unuia ca acesta este Împărăția cerului. Și puternic este Dumnezeu ca și pe noi să ne mîntuiască prin el; deci, pentru aceea l-a trimis la noi, ca, făcîndu-i milă, singuri să ne învrednicim a fi miluiți de Dumnezeu; și cine știe de nu într-o sărăcie ca aceasta petrece iubitul nostru fiu Ioan, despre care nu știm unde se află?"

Deci, să facem săracului acestuia aceea ce am voi ca să facă cineva fiului nostru".

Într-una din zile a ieșit maica lui afară din curte și, văzînd pe Ioan săracul în zdrențe întinate tăvălindu-se prin gunoi, s-a scîrbit de el foarte mult și a zis către slugi: "Luați pe omul acesta urît, pentru că nu pot umbla, cît îl voi vedea pe aici". Și îndată, luîndu-l slugile, l-au dus într-alt loc, iar fericitul privea de departe spre poarta tatălui său. Odată, văzînd pe vătaful casei ieșind pe poartă, l-a chemat la sine și i-a zis: "Rogu-mă ție, stăpînul meu, precum din început ai făcut milă cu mine, așa și acum milostivește-te spre mine și fă-mi o colibă mică, ca să nu mă vadă stăpîna voastră și apoi să am și puțin acoperămînt".

Vătaful, ascultîndu-i rugămintea, i-a făcut degrab o colibă, nu mare, întru care petrecea sfîntul, rugîndu-se neîncetat. Și în toate zilele tatăl lui îi trimitea hrană, pe care el cu mulțumire primind-o, o împărțea la alți săraci, care veneau la dînsul, iar el în foame și sete petrecea întotdeauna și și-a uscat trupul său de înfrînarea cea mare și de atîta post, încît era cu puțință a-i număra alcătuirea oaselor. Într-o răbdare ca aceasta a petrecut Cuviosul Ioan trei ani, nespunînd părinților săi cum că el este fiul lor.

După trei ani, prea bunul și iubitorul de oameni, Domnul nostru Iisus Hristos, căutînd spre smerenia și răbdarea robului Său și vrînd să pună sfîrșit durerilor și ostenelilor lui, i S-a arătat în vedenie, zicîndu-i: "Bucură-te, Ioane, cel ce te-ai asemănat iubitului Meu ucenic, Ioan feciorelnicul, că ai lăsat toate și întru feciorie curată Mi-ai urmat Mie; iată acum s-a sfîrșit alergarea și durerile tale cele multe, că după trei zile vei veni la Mine și întru odihna cuvioșilor te vei sălășlui".

Deșteptîndu-se Ioan din vedenie, a început cu plîngere a se ruga Domnului, zicînd: "Mulțumescu-ți Ție, Doamne Dumnezeu meu, că pe mine nevrednicul vrei să mă învrednicești odihnei dreptilor; dar mă rog Ție Stăpîne, să-ți aduci aminte și de părinții mei și să-i miluiești după mare mila Ta, iar păcatele lor să le cureți, că Tu însuși ești bun și milostiv".

Astfel rugîndu-se, a chemat pe slujitorul cel mai înainte pomenit, pe vătaful casei părinților săi și i-a zis: "Dintru început pînă într-acest ceas mi-ai fost milostiv; deci, rogu-mă ție, stăpînul meu, ca să fii milostiv pînă în sfîrșit, căci un lucru poftesc de la tine, să mergi și să spui stăpînei voastre astfel: "Săracul acela, pe care ai poruncit să-l gonim de la poartă, se roagă ție prin mine, zicînd: "Să nu mă defăimezi pe mine, săracul, ci aducîndu-ți aminte

de Stăpînul Hristos, să binevoiești a veni la mine, căci eu am ceva de trebuință să-ți spun".

Deci, mergînd sluga, a spus stăpînei sale cuvintele săracului. Iar ea a zis: "Au doară și săracul are să vorbească cu mine? Eu nici a căuta spre dînsul nu pot, iar el voiește să vorbească cu mine?". Și a spus bărbatului său despre aceasta, iar bărbatul i-a zis: "Mergi, femeie, să nu te scîrbești de săraci, pentru că pe aceștia i-a ales Dumnezeu". Iar ea nu l-a ascultat și nu voia să meargă. Deci, Cuviosul Ioan iarăși a trimis, zicînd: "După trei zile eu mor, iar dacă tu nu voiești să mă vezi și să vorbești cu mine, multă jale vei avea". Ea nici așa nu voia să-l asculte pe sărac, însă se lupta cu gîndul, zicînd întru sine: "Ce voiește săracul acela să-mi spună?". După aceasta, abia s-a hotărît a merge la dînsul, auzind că i se apropiase moartea, vrînd să afle ceva nou de la el.

Deci, a ieșit din casă și a poruncit slugilor să-l aducă înaintea sa, pentru că Cuviosul Ioan nu putea să meargă cu picioarele, căci era foarte bolnav; de aceea a fost adus înaintea maicii sale și și-a acoperit fața ca să nu fie cunoscut de dînsa; apoi a început a grăi către dînsa astfel: "S-a sfîrșit slujirea ce-mi faceți mie, Doamnă, și s-a pregătit vouă răsplătire pentru milostenie, precum a zis Domnul în Evanghelie: *De vreme ce ați făcut unuia*

dintre acești frați mai mici ai mei, Mie ați făcut. Iar eu ca un sărac, neavînd nimic, voi să-ți las o binecuvîntare, dar mai întîi te rog să-mi juri că vei face ceea ce îți voi zice și așa vei lua binecuvîntarea". Iar ea cu jurămînt a făgăduit că va face ceea ce va zice.

Atunci Cuviosul Ioan a zis: "Rogu-mă, ție doamnă, ca după moartea mea să poruncești să mă îngroape în acel loc unde este coliba mea, și să nu mă acopere cu alte haine decît cu aceste zdrențe în care sînt acum, pentru că sînt nevrednic de un loc mai cinstit și de o îmbrăcăminte mai bună".

Zicînd acestea, a scos din sîn Evanghelia și i-a dat-o ei, zicînd: "Aceasta să-ți fie ca mîngîiere în această viață, iar în veacul viitor să-ți fie bună călătorie, cum și bărbatului tău și stăpînului meu". Ea, luînd Evanghelia, o întorcea într-o parte și într-alta, zicînd: "Aceasta este asemenea cu acea Evanghelie pe care bărbatul meu a ferecat-o cu aur pentru fiul nostru". Deci, alergînd, a arătat-o bărbatului său, iar el cunoscînd-o, a zis: "Cu adevărat aceasta este pe care am dat-o iubitului nostru fiu. Să-l întrebi de unde o are și dacă nu știe de fiul nostru Ioan".

Ducîndu-se amîndoi la dînsul, îl întrebară, zicînd: "Te jurăm cu Sfînta și de viață făcătoare Treime, să

ne spui de unde ai luat Evanghelia aceasta și unde este fiul nostru Ioan?". Iar de trei ori fericitul, cunoscînd că era în ceasul de pe urmă al ducerii sale din acestea de aici, apoi și pentru acele jurăminte, a judecat că este cu dreptate să mărturisească taina cea ascunsă; și suspinînd din adîncul inimii sale, a zis, lăcrimînd: "Eu sînt Ioan cel căutat de voi și aceasta este Evanghelia aceea pe care mi-ați dat-o, cînd voiam să mă duc de la voi; eu am fost pricinuitoarea mîhnirii voastre, însă Evanghelia dată de voi m-a învățat să iubesc mai mult pe Hristos, decît pe voi, părinții mei, și să iau asupra-mi jugul Lui cel bun".

Auzind acestea, părinții lui au privit cu dinadinsul trăsăturile feței lui și cunoscînd după semn, după glas și după altele asemenea, că el era cu adevărat, au rămas fără de glas mult timp, ca și cum ar fi fost muți; după ce și-au venit în simțiri, nu știau ce să facă mai întîi; să se veselească că l-au aflat, ori să se tînguiască de moartea lui.

Deci, cuprinzîndu-l și îmbrățișîndu-l, se căinau și se tînguiau cumplit, zicînd: "O! mult dorite și mult chinuite fiule! O! durere a inimii noastre! O! rană a născătorilor tăi! O! acule care ai pătruns astăzi în sufletele noastre! O! cît ai rănit inimile noastre, acum cînd te-am aflat, mai mult decît înainte, cînd ai fugit de la noi! Că atunci nădejdea întoarcerii

tale ne da oarecare așteptare, ce îndulcea amărăciunea întristării, iar acum ai luat de la noi și această mîngîiere a nădejdiei și ai întors întru mîhnire acea puțină mîngîiere a noastră! Mai bine ar fi fost dacă te-ai fi săvîrșit în tăcere și nu te-ai fi arătat că ești viu; atunci n-ai fi făcut rana mai mare, nici patima mai usturătoare. O! aflare mai nenorocită decît pierzarea! O! față dorită, care ai mîhnit atît pe cei ce te-au dorit! Se cădea să te arăți cînd ai venit, că aveam vreme să ne bucurăm și să ne înveselim de întoarcerea ta, sau măcar să te fi săvîrșit așa pe ascuns, să nu fii cunoscut; acum nu știm ce să facem: aflarea ta să o prăznuim, ori de moartea ta să ne tînguim. O, nenorociții de noi, cei mai ticăloși decît toți ticăloșii, noi îl aveam în mîinile noastre și goneam pe acela pe care îl căutam prin toată lumea cu atîta sîrguință! O! înconjurare a stelelor! O! soare a tot văzătorule! Ce fel de lucru vezi astăzi? Cîte suspinuri, cîte bocete și izvoare de lacrimi trebuiesc la o durere ca aceasta nemăsurată; ce piatră, ce fier, care altă fire va fi mai tare a suferi un rău ca acesta neasemuit?"

Acestea și altele asemenea acestora ziceau părinții lui Ioan, vreme de patru ceasuri, și mai ales mamă-sa cea mîhnită și îndurerată, care își aducea aminte de urîciunea și defăimarea ce i-a făcut-o prin necunoștința lui - după cum s-a zis

mai sus -, atunci se tînguia cu jale și cu mîngîiere, smulgîndu-și părul capului și bătîndu-și pieptul și fața. Iar cuviosul slăbind cîte puțin, și-a dat sufletul în mîinile lui Dumnezeu, fiind pe brațele lor bunul biruitor.

Atunci toată cetatea s-a umplut de mirare și toți îl plîngeau și se înspăimîntau de atîta răbdare neîntrecută și neurmată a pustnicului. Iar maicăsa, biruindu-se de dragoste, a uitat porunca cuviosului și jurămîntul cu care se jurase lui, și dezbrăcîndu-l de haina cea ruptă și veche, l-a îmbrăcat în haine strălucite și scumpe. Dar, o! minune și dor fierbinte către Hristos, că chiar și semnele pătimirilor și luptelor le poftea sihastrul și le avea mai iubite decît cele scumpe de la maicăsa; deci, îndată s-au cuprins mădularele ei de slăbănogire și a rămas cu totul nemișcată. O! vedere străină și prea înfricoșată. Tatăl cuviosului văzînd-o slăbănogită și cu totul nemișcată, i-a adus aminte porunca copilului și cum a luat de pe dînsul hainele cele strălucite și l-a îmbrăcat iarăși cu cele rupte, îndată s-a tămăduit maicăsa.

Astfel s-a arătat copilul înțelepțitor al părinților săi, arătînd Dumnezeu că nu numai copiii sînt datori a păzi poruncile părinților lor, dar și ei pe ale copiilor lor, cînd cererile lor vor fi după Dumnezeu. Deci, s-a îngropat viteazul nevoitor

chiar în coliba lui, după cum a poruncit, cunoscînd ei, că pe cele așa smerite le primește strălucirea corturilor de sus.

Apoi au zidit și o sfîntă biserică în locul colibei, pe mormîntul cuviosului, și au înzestrat-o cu jumătate din averea lor, iar cealaltă au împărțit-o săracilor, ca să fie și pomul asemenea rodului. Viețuind ei bine și cu viață îmbunătățită, s-au dus în împărăția cerului; și acum se veselesc veșnic cu prea-cuviosul lor fiu și cu toți sfinții. Apoi au fost și ei îngropați în biserică cea zidită de dînșii pe mormîntul fiului lor.

Așa a fost viața Sfîntului și Cuviosului Ioan Colibașul; astfel au fost nevoințele și răbdarea lui, care pentru Hristos le-a suferit; aceasta a fost lupta lui cu diavolul, pe care biruindu-l, a luat acum cununa biruinței în cer, în Biserica celor ce prăznuiesc, cu darul Domnului nostru Iisus Hristos, căruia se cuvine slava, în veci. Amin.

